

KOLMAS ASKEL TAAKSEPÄIN

Kaikki toverit tietävät VSDTP:n III edustajakokouksen päätöslauselmista, millainen tulee olla periaatteellisen ja organisatorisen suhteen niin sanottuun vähemmistöön eli uusiskralaisiin. Tunnustaessaan välttämättömäksi aatteellisen taistelun „ekonomismin” jätteitä vastaan III edustajakokous myönsi mahdolliseksi vähemmistön kannattajain liittymisen puoluejärjestöihin ehdolla, että he tunnustavat puolueen edustajakokoukset ja alistuvat puoluekuriin. Koska tätä ehtoa ei ole täytetty, niin kaikki „vähemmistö”-ryhmät on katsottava puolueen ulkopuolella oleviksi, samalla kun käytännölliset *sopimukset* niiden kanssa ovat tietenkin sallittuja, Keskuskomitean ja paikallisten komiteain harkinnan mukaan, samoilla perusteilla kuin sopimukset Bundin y.m. kanssa.

Tällä hetkellä voimme ilmoittaa tovereille vain joitakin tietoja puolueesta erkaantuneen vähemmistön ulkomaisesta osasta. Keskuskomitea lähetti heti edustajakokouksen jälkeen sekä „Liigalle” että puolueen teknillisen puolen ja kassan hoitajille kirjeen pyytäen edellistä ilmoittamaan, miten se suhtautuu III edustajakokoukseen, ja jälkimmäisiä luovuttamaan puolueen omaisuuden Keskuskomitealle. Yhteenkään kirjeeseen ei ole saatu vastausta. Uusiskralaiset ovat olleet valmiit koko puolueen nimessä käyttämään hyväkseen puolueen kirjapainoa ja varastoa, ottamaan vastaan rahaa Saksan sosialidemokratialta ja yleensä ulkomailta, mutta he eivät ole tahtoneet tehdä puolueelle tiliä puolueen omaisuuden käyttämisestä ja puolueen varojen kuluttamisesta. Pidämme tarpeettomana kommentoida moista käytöstä.

III edustajakokousta koskevassa kirjoituksessa („Proletari” № 1 *) esitimme toivomuksen, että puolueen erkaantunut osa edes järjestäisi nopeammin mahdollisimman ehjiksi omat rivinsä: silloin tulee helpommaksi erinäisten sopimusten solmiminen ja tie tulevaan yhtenäisyyteen käy selvemmäksi. Valitettavasti tämäkin toivomuksemme on jäänyt miltei täyttämättä. Vähemmistön „konferenssin” päätöslauselmat on nyt julkaistu (ks. erittäin mielenkiintoista kirjasta: „Puoluetyöntekijäin ensimmäinen yleisvenäläinen konferenssi”, „Iskran” 100. numeron Erillinen Liite, sekä „Iskran” 100. numeroa). Kehoitamme hartaasti kaikkia puoluejärjestöjä tutustumaan tähän kirjaseen, sillä emme voi kuvitellakaan sen parempaa aineistoa aatteellisen taistelun käymiseksi puolueen erkaantunutta osaa vastaan. Nuo päätöslauselmat paljastavat sen, että vähemmistö on täydellisesti kykenemätön järjestämään edes omat kannattajansa. He eivät pystyneet edes kutsumaan koolle omaa konferenssiaan: heidän konferenssinsa kutsuimme koolle me, Enemmistökomiteain Byroo ja Keskuskomitea, me, jotka ilmoitimme III edustajakokouksen koollekutsumisesta. Menshevististen järjestöjen edustajat olivat järjestöjensä valtuuttamina matkalla edustajakokoukseen, mutta joutuivatkin konferenssiin! Konferenssi päätti olla tunnustamatta III edustajakokouksen päätöksiä — ja kumota II edustajakokouksessa hyväksytyt puolueen säännöt! Konferenssi ei voinut muodostua edustajakokoukseksi, — sen päätökset ovat *neuvottelevan* kokouksen päätöksiä, jotka jokaisen erillisen järjestön on vahvistettava. Ei ole konferenssin osanottajain täydellistä luetteloa eikä sen pöytäkirjojakaan. Vähemmistön järjestöt voivat siis vastata vain kyllä tai ei siihen, tunnustavatko ne tämän tai tuon päätöslauselman. Näin ollen ratkaiseva äänestys suoritetaan silloin, kun päätöslauselmien tekstiä ei voida muuttaa ja kun äänestäjiltä puuttuu päätöslauselmien johdosta käydyn keskustelun aineisto. Allah tietää, kuinka näitä päätösvaltaisia ääniä, jotka voivat jakaantua päätöslauselman jotain osaa vahvistettaessa ja toista kumottaessa, tullaan laskemaan. Näemme tässä bonapartelaisten kansanäänestysten periaatteen vastakohtana kansainvälisessä sosialidemokratiassa yleisesti tunnustetulle demokraattisen edustuksen periaatteelle.

---

* Ks. tätä osaa, ss. 434—435. *Toim.*

Meillä — täysoikeuksisten järjestöjen demokraattisesti valitut ja tilivelvolliset edustajat neuvottelevat ja päättävät. Heillä — edustajat ynnä vieraat neuvottelevat ja ehdottavat, mutta täysoikeuksiset järjestöt sanovat perästäpäin: kyllä tai ei. On vaikea kuvitella järjestelmää, joka voisi enemmän desorganisoida sosialidemokraatteja. Käytännössä tämä kansanäänestysysteemi muuttuu aina ilveilyksi.

Konferenssissa hyväksytyt ja 13 pykälää käsittävät „organisaatiosäännöt” ovat omalaatuinen helmi. Luodaan puoluerakennus, jossa on kuusi kerrosta seuraavassa järjestyksessä alhaalta ylöspäin: 1) johtava kollektiivi, 2) komitea, 3) alueen edustajakokous, 4) aluekomitea, 5) konferenssi ja 6) toimeenpaneva komissio. Yleensä puhuen alempi kollegio valitsee ylemmän. Mutta johtavan kollektiivin ja komitean välisten suhteiden perustana ei ole vaaliperiaate, vaan „sopimus”-periaate, kuten uusiskralaiset ajattelevat, tai „sekasotku”-periaate, kuten meistä tuntuu. Toisaalta, komitea kokonaisuudessaan kuuluu johtavan kollektiivin kokoonpanoon, eikä vain yhdessä kaikkien piirikomiteain, vaan „eri väestökerrosten keskuudessa työskentelevien ryhmienkin” jäsenten kanssa. Toisaalta, „piirikomiteaan kuuluu myös komitean edustaja”!! Yhtäältä kaikki tärkeimmät päätökset pitää antaa johtavan kollektiivin, toisaalta, erikoistapauksissa komitea toimii itsenäisesti „piirikomiteoiden kyselyyn saakka (!)”. Kolmannelta taholta, „komitea on velvollinen tekemään aika ajoittain piirikomiteoille selkoa toiminnastaan”. Kun piirikomiteain jäsenten enemmistö antaa epäluottamuslauseensa komitealle, niin se järjestetään uudelleen „aluekomitean ja piirikomiteain yhteisestä sopimuksesta”. Muiden puoluejärjestöjen (siinä luvussa myös piirikomitean) oikeuksia ja kokoonpanoa ei ole lainkaan määriteltä. Puolueen jäsenyyden käsite, josta menshevikit kävivät periaatteellista taistelua II edustajakokouksessa, on yleensä heitetty yli laidan! Tähän saakka sellaista periaatetta, että yhden ja saman järjestön tai puolueen jäsenten, jotka ovat tulleet yhteisymmärrykseen kaikissa oleellisissa ohjelma- ja taktiikkakysymyksissä, on päästävä keskenään „sopimukseen”, on pidetty anarkismin periaatteena. Koko maailman sosialidemokraatit ovat sellaisissa tapauksissa noudattaneet ja noudattavat periaatetta: vähemmistön alistuminen enemmistön tahtoon. Uusiskralaiset tahtovat antaa maailmalle kuolemattoman näytteen

siitä, kuinka nuo molemmat periaatteet saattavat sekoittaa toisiinsa mitä „runollisimmassa” epäjärjestyksessä. Hiljattain osui sattumalta käsiimme erään saksalaisen sanomalehden numero, jossa oli tunnus: „Weder Autorität noch Majorität” — „ei auktoriteettia eikä enemmistöä”. Tuo periaate on sukua uusiskralaiselle prosessi-organisaatiolle. Mainittu sanomalehti on saksalaisten anarkistien äänenkannattaja: „Der Anarchist” *.

Keskuksen („elimen, joka yhdistää koko puolue toiminnan”) vaaleissa uusiskralaiset pitävät parempana välillisiä vaaleja, vaaleja valitsijamiesten kautta, kuin välittömiä vaaleja. Toimeenpanevaa komissiota eivät valitse välittömästi johtavien kollektiivien edustajat, vaan se valitaan *neliasteisilla* vaaleilla! Miksi yhtäkkiä on lakattu pitämästä välittömistä vaaleista — allah tietää. Jotkut ajattelevat: eiköhän uusiskralaisiin liene jo vaikuttanut hra Struven esimerkki, Struven, joka tahtoo säätää yläkamaria varten yleiset, mutta välilliset vaalit? Miten nimenomaan nämä neliasteiset vaalit tullaan toimittamaan, — senkin tietää yksin allah, sillä „säännöissä” siitä ei ole sanaakaan.

On itsestään selvää, että olisi naurettavaa ottaa vakavalta kannalta noita sääntöjä, joiden kukkasista emme ole maininneet läheskään kaikkia. Näitä sääntöjä ei tulla koskaan soveltamaan. Kuusikerroksiset raskaat vaunut, vaikka ne onnistuttaisiinkin rakentamaan, eivät voi liikahda paikoiltaan. Noilla säännöillä on periaatteellinen eikä käytännöllinen merkitys. Ne ovat kuuluisan „prosessi-organisaatio”-teorian mainio, verraton ilmentymä. Nyt yksinpä sokeankin pitäisi nähdä, että prosessi-organisaatio on desorganisaatiota. Tähän saakka menshevikit ovat esiintyneet desorganisaattoreina sekä vastaväittäjiensä että II edustajakokouksen ja sen muodostamien elinten suhteen. Nyt menshevikit esiintyvät desorganisaattoreina aatetovereidensa suhteen. Se on jo desorganisaation todellista periaatteeksi korottamista.

Meitä ei kummastuta se, että menshevikit aloittivat omien sääntöjensä rikkomisesta. He eivät hahmotelleet minkäänlaista Venäjän jakoa alueisiin. He eivät valinneet mitään toimeenpanevaa komissiota, ei edes väliaikaisesti, siksi aikaa, kunnes komiteat ja järjestöt vahvistetaan.

* — „Anarkisti”. Toim.

Konferenssi valitsi Organisaatiokomission, jota säännöt eivät edellytä, ja antoi sille erikoistehtäviä! Nyt yksinpä väliaikaisten ja erillistenkin sopimusten teko menshevikkien kanssa käy hirveän vaikeaksi, sillä tuolla Organisaatiokomissiolla ei ole mitään virallista asemaa eikä sen ottamalla askelilla voi olla mitään ratkaisevaa merkitystä. Ken haluaa olla tekemisissä menshevikkien kanssa, huolehtikoon yhteyden ottamisesta heidän jokaiseen erilliseen järjestöönsä ja vieläpä erikseen jokaiseen „paaniinkin”, joka saattaa sanoa: „emme salli!”.

Erittäin hämmästyttävää on vihdoin se, että vähemmistön „säännöissä” ei puhuta kerrassaan mitään puolueen äänenkannattajista ja yleensä puoluekirjallisuudesta. Äänenkannattajia on („Iskra”, „Sotsial-Demokrat”¹³³) ja tulee olemaan, mutta konferenssissa hyväksytyt „säännöt” eivät *lainkaan* määrittele niiden ja puolueen välistä yhteyttä. Se on kauheata, mutta niin se on. Kirjalliset työntekijät ovat puolueen ulkopuolella, sen yläpuolella. Ei mitään valvontaa, ei mitään tilivelvollisuutta eikä mitään aineellista riippuvaisuutta. Siis jotain sentapaista kuin oli ranskalaisen sosialistien opportunistin pahimpina aikoina: puolue puolueena ja kirjailijat kirjailijoina. Tältä näkökannalta katsottuna seuraava konferenssin päätöslauselma ei ehkä olekaan satunnainen. Päätöslauselma *puolue-* (?) kirjallisuudesta: „Konferenssi pitää välttämättömänä 1) että Organisaatiokomissio ryhtyy toimenpiteisiin sen aikaansaamiseksi, että puoluekirjailijoilla olisi laajemmat mahdollisuudet käydä legaalisessa lehdistössä taistelua puolueen teoreettisten periaatteiden puolesta”. Muuan menshevistisen organisaation esikuva: ryhmä vastuuttomia ja „riippumattomia”, korvaamattomia ja erottamattomia, „puoluekirjailijoita”. Ja heidän rinnallaan — komissio, joka huolehtii... legaalisesta julkaisemisesta!

Tästä organisaatiotyypistä on vaikea puhua vakavasti. Mitä lähempänä on vallankumous, mitä lähempänä on aika, jolloin sosialidemokraatit saavat mahdollisuuden esiintyä julkisesti „legaalisisessa” lehdistössä, sitä ankarammin proletariaatin puolueen on noudatettava sitä periaatetta, että „puoluekirjailijat” ovat ehdottomasti tilivelvollisia puolueelle ja puolueesta riippuvaisia.

Mitä tulee konferenssin taktillisiin päätöslauselmiin, niin ne ovat mainiona vahvistuksena siitä, että III edustaja-

kokouksen lausunto „ekonomismille sukua olevista” sosialidemokratian suuntavivahteista ja „puoluetyön kantavuuden supistamisesta”, on oikea. Emme käy edes puhumaankaan päätöslauselmien uskottoman huolimattomasta toimittamisesta, ne muistuttavat pikemminkin mieltelmistä tehtyjä muistiinpanoja, aforismeja, mietteitä ja katkelmia alkuperäisestä käsikirjoituksesta. Tässä suhteessa konferenssin päätöslauselmien kanssa voi kilpailla vain „„Osvobozhdenije-liiton” ohjelma”. Emme näe puolueen ylimmän elimen antamia täsmällisiä ja selviä ohjeita, vaan... eräiden puoluekirjailijain kynäilyharjoitelmia.

Tarkastelkaa niiden sisältöä. Päivänpolttavasta kapinakysymyksestä teille ei sanota, että kapina on käynyt „välttämättömäksi”, että on selitettävä ei ainoastaan sen poliittista merkitystä, vaan myös sen „käytännöllis-organisatorista puolta”, että on „järjestettävä proletariaatti” tätä silmälläpitäen ja „muodostettava, mikäli tarve vaatii, erikoisryhmiä” (III edustajakokouksen päätöslauselma). Ei. Teille sanotaan ensin, että sellainen mahdollisuus kuin kapinan aloittaminen jonain määrättynä ajankohtana ja sen valmisteleminen konspiraatio- ja organisaatiokeinoin „on poissuljettu”,— ja sitten saatte lukea, että agitaation ja organisaation laajetessa on mahdollista vaistovaraisten liikehtimisten muuttuminen „suunnitelmanmukaisiksi kapinoiksi”. Ja tämän sekasotkun pitäisi olla proletariaatin puolueen aatteellisena ohjeena! VSDTP:n kolmas edustajakokous *toistaa ja vahvistaa* kaikki vanhat totuudet propagandasta, agitaatiosta, yleisdemokraattisesta liikkeestä j.n.e., mutta *lisää* siihen uuden tehtävän: järjestää proletariaatti kapinaa varten, selittää vapauden puolesta käytävän taistelun, päättäväisen taistelun *uusien* menetelmien „käytännöllis-organisatorista puolta”. Konferenssi puhuu vain „kapinan valmistelemisestä” yleensä, toistaa vain kuluneita lausuntoja agitaatiosta ja organisaatiosta yleensä, mutta ei rohkene määritellä itsenäisesti mitään uutta tehtävää eikä esittää mitään johtavaa tunnusta siitä, että on otettava askel eteenpäin, siitä, että valmistautumisesta yleensä, josta olemme puhuneet vuodesta 1902 alkaen, on siirryttävä kysymyksen käytännöllis-organisatoriseen aseteluun. He ovat täsmälleen samanlaisia kuin vanhat ekonomistit. Kun esiin nousi poliittisen taistelun uusia tehtäviä, alettiin niitä

madaltaa, jaotella vaiheisiin, alistaa taloudellisen taistelun tehtäville.

Ei ainoastaan taloudellinen taistelu, vaan myös poliittinen mitä laajimmissa ja rohkeimmissa muodoissa, sanoivat vallankumoukselliset sosialidemokraatit. Poliittisen agitaation parhain keino on taloudellinen taistelu, vastasivat ekonomistit. Ei ainoastaan propaganda ja agitaatio yleensä, sanovat nyt vallankumoukselliset sosialidemokraatit, ei ainoastaan kapinan poliittisen merkityksen selittäminen, vaan myös erikoisryhmien muodostaminen, käytännöllis-organisatorisen työn viipymätön aloittaminen, „mitä tarmokkaimmat toimenpiteet proletariaatin aseistamiseksi”. Suunnitelmanmukainen kapina on mahdoton, vastaavat uusiskralaiset, on laajennettava agitaatiota, lujitettava organisaatiota, valmistettava vaistovaraisen muuttamista suunnitelmalliseksi; vain tällä perustalla „voidaan lähentää kapinan hetkeä” ja „teknilliset taisteluvalmistelut voivat saada enemmän tai vähemmän vakavan merkityksen”...

Heidän mielestään kapinan hetki ei ole vielä „lähentynyt”! Käytännölliset valmistelut „voivat” heidän mielestään vasta „saada” „enemmän tai vähemmän vakavan merkityksen”! Eikö tämä ole mitä puhtainta hvostismia? Eikö tämä ole „lykkäystä sietämättömän” (III edustajakokouksen mielestä) tehtävän madaltamista, tehtävän, jonka täyttämiseksi olemme tehneet vasta kovin vähän? Eivätkö nuo ihmiset peräänny taaksepäin, kapinasta agitaatioon, niin kuin ekonomistit perääntyivät poliittisesta taistelusta taloudelliseen taisteluun isäntiä ja hallitusta vastaan? Lukekaa, miten hra Struve „Osvobozhdenijen” 71. numerossa perääntyy tunnuksesta: aseellinen kapina, miten tuo liberaalisen porvariston johtaja kieltää sen kiertämättömyyden (s. 340), miten hän yrittää mataloittaa „vallankumouksen” merkitystä „teknillisessä mielessä”, miten hän „syventää” kapinatunnusta viittaamalla „yhteiskunnallisyökkilisiin ehtoihin”, miten hän vaihtaa tämän tunnuksen tunnukseen „joukkojen kyllästämisestä demokraattisen uudistuksen aatteilla”,— ja te ymmärrätte, miten syvästi turmiollinen vaikutus proletariaattiin on oleva uusiskralaisten hvostismilla ja kenelle se on eduksi.

Toinen päivänpolttava poliittinen kysymys: kysymys väliaikaisesta vallankumouhallituksesta. III edustaja-

kokouksen päätöslauselmassa se asetetaan selvästi ja tarkasti. Perustelussa — taistelu tasavallan puolesta; sen valloittaminen on mahdollista vain kapinan täydellisesti voittaessa; on välttämätöntä, että perustavan kokouksen kutsuu koolle väliaikainen vallankumoushallitus, jotta vaalivapaus ja vaalien oikein suorittaminen tulisi todella turvatuksi; on välttämätöntä valmistautua taisteluun porvaristoa vastaan vallankumouksen saavutusten säilyttämiseksi. Edustajakokouksen johtopäätökset ja direktiivit: proletariaatille on selitettävä väliaikaisen vallankumoushallituksen välttämättömyys. Proletariaatin on vaadittava tältä hallitukselta tarkoin määriteltyjä tekoja, nimittäin: koko minimiohjelman toteuttamista. Sosialidemokraattien osallistuminen hallitukseen (toiminta „ylhäältäkäsini”) on sallittua; tämän osallistumisen tarkoitusperä osoitetaan tarkasti (säälimätön taistelu vastavallankumousta vastaan ja työväenluokan itsenäisten etujen puolustaminen). Osallistumisen ehdot osoitetaan yhtä selvästi; muodollinen ehto — puolueen tiukka valvonta; aineellinen ehto, s.o. osallistumisen tarkoituksenmukaisuuden ehto, — sosialidemokratian riippumattomuuden järkähtämätön suojeleminen, sosialistisen kumouksen ehtojen valmisteleminen. Tätä hallituksen osallistumisen ehtojen, ylhäältäkäsini harjoitettavan painostuksen, tuon uuden, vain vallankumouskaudelle ominaisen toimintamuodon, ehtojen luetteloa täydennetään sillä, että osoitetaan jatkuvan ja kaikissa tapauksissa tarpeellisen alhaaltakäsini harjoitettavan painostuksen muodot ja tarkoitus, — painostuksen, jota aseistettu ja sosialidemokratian johtama proletariaatti harjoittaa väliaikaista vallankumoushallitusta kohtaan. Yleensä meillä on tässä täydellinen vastaus *uuteen* poliittiseen kysymykseen, *uusien* taistelumuotojen merkityksen ja niiden tarkoitusperän, tämän taistelun ohjelman ja niiden ehtojen täsmällinen määrittely, milloin nuo muodot ovat sallittuja.

Entä miten kysymys asetetaan konferenssin päätöslauselmassa? Tämä päätöslauselma alkaa peräti *virheellisellä* väitteellä, että „vallankumouksen ratkaiseva voitto tsarismista” voi muka ilmetä joko väliaikaisen hallituksen pystyttämisenä „tahi vallankumouksellisena aloitteena jonkin sellaisen edustuslaitoksen taholta, joka kansan välittömän vallankumouksellisen painostuksen alaisena päättää järjestää yleiskansallisen perustavan kokouksen”.

Puolueelle voidaan ja pitää antaa taktillisia ohjeita niin kapinan voiton kuin sen tappionkin varalta, niin todella perustavan kokouksen koollekutsumisen varalta vallankumouksellista tietä kuin senkin varalta, jos tsaari kutsuu koolle jonkinlaisen kansanedustuslaitoksen irvikuvan. Mutta kun ratkaisevaksi voitoksi sanotaan sitä, josta puutuu ratkaisevin voiton ehto, niin se merkitsee vallankumouksellisen tietoisuuden sumentamista eikä sen ohjaamista. Minkä hyvänsä edustuslaitoksen „päätös” perustavan kokouksen järjestämisestä, olkoonpa tuo „päätös” millainen tahansa, on vielä yhtä kaukana ratkaisevasta voitosta kuin sana teosta, sillä tsaarivalta pitää käsissään voimaa, joka voi estää sanan muuttumisen teoksi. Uusiskralaisten päätöslauselma on täsmälleen samanlainen kuin entisten ekonomistien väite, että työläisten ratkaisevana voittona saattaa muka olla joko se, että he hankkivat 8-tuntisen työpäivän, tahi se, että hallitus lahjoittaa 10-tuntisen työpäivän, josta työläiset siirtyvät 9-tuntiseen.

Konferenssin päätöslauselma toistaa marxilaisuuden eittämättömät väittämät demokraattisen vallankumouksen porvarillisesta luonteesta, mutta tulkitsee ne suppeasti tai virheellisesti. Tasavalta-taistelutunnuksen asemesta meille esitetään „monarkistisen järjestelmän hävittämis”-prosessin kuvaus. Sen sijaan, että osoitettaisiin *uuden taistelutavan*, „ylhäältäkäsin” tapahtuvan taistelun ehdot ja tehtävät, taistelun, joka on mahdollinen ja välttämätön proletaarisen kapinan menestyksen tapauksessa vallankumouskaudella, meille esitetään teesi: „on jäätävä äärimmäiseksi vallankumoukselliseksi oppositiopuolueeksi”. Tämä teesi sopii erittäin hyvin parlamenttitaisteluun, se sopii erittäin hyvin toimintaan alhaaltakäsin, mutta kapinan aikana se on tuiki riittämätön. Sellaisena aikana „opposition” tehtävänä on hallituksen väkivaltainen kukistaminen, mutta tässä kysymyksessä konferenssi ei kyennyt antamaan johtavaa tunnusta.

Koska konferenssin päätöslauselma pitää sallittuna osittaista ja väliaikaista „vallan valtaamista” eri kaupungeissa ja alueilla, se luopuu siitä uuden „Iskran” „periaatteesta”, että osallistuminen väliaikaiseen vallankumoushallitukseen yhdessä porvariston kanssa on proletariaatin kavaltamista, millerandilaisuutta j.n.e. Osittainen ja väliaikainen kavaltaminen on myös kavaltamista. Eikä tehtävän

rajoittaminen eri kaupungeita tai alueita koskevaksi ratkaise sitä, vaan ainoastaan hajoittaa huomion eri tahoille ja pirstoo kysymyksen osiin sotkien sitä. Vihdoin tunnus: „vallankumoukselliset kommuunit”, joka on esitetty konferenssin päätöslauselmassa, lähenee epäselvyydessään suorastaan fraasia, erotukseksi tunnuksesta: proletariaatin ja talonpoikaiston vallankumouksellis-demokraattinen diktaattori.

Koko uusiskralaisten päätöslauselmassa väliaikaisesta vallankumouhallituksesta on sama vika kuin heidän päätöslauselmassaan kapinastakin: ei osata määritellä ajankohdan uusia taktillisia tehtäviä, toistetaan vanhaa sen sijaan, että kehoitettaisiin menemään eteenpäin, siitä puuttuu johtava tunnus etumaisinta luokkaa varten demokraattisessa vallankumouksessa, siinä väheksytään tämän luokan tehtäviä ja sen toiminnan laajuutta, sen vallankumouksellista innostusta ja vallankumouksellista tarmoa. Tuon virheellisen taktillisen linjan poliittisena tendenssinä on uusiskralaisuuden läheneminen osvobozhdenijelaisuuteen, johtoaseman luovuttaminen demokraattisessa kumouksessa liberaaliselle porvaristolle, proletariaatin muuttaminen tuon porvariston yksinkertaiseksi lisäkkeeksi.

Mainittu peruspuutteellisuus ilmenee konferenssin muisakin, vähemmän tärkeissä päätöslauselmissa. Esimerkiksi sen tunnuksen asemesta, joka vaatii 8-tuntisen työpäivän toteuttamista vallankumouksellista tietä (III edustajakokouksen päätöslauselma), esitetään vain vanha, nykyhetkellä riittämätön tunnus agitaatiosta 8-tuntisen työpäivän lainsäädännöllisen säätämisen puolesta. Vallankumouksellisten talonpoikaiskomiteain viipymättömän muodostamisen asemesta ehdotetaan vain niiden perustamista koskevan vaatimuksen esittämistä perustavalle kokoukselle. Sellaisen tunnuksen asemesta kuin: taistelu porvariston vapautusliikkeen epäjohdonmukaisuutta, rajoittuneisuutta ja riittämättömyyttä vastaan kaikkialla, missä näitä piirteitä ilmenee (III edustajakokouksen päätöslauselma),— konferenssin päätöslauselma, toistaen Staroverin virheen, asettaa mielettömän tehtävän: pitää löytää „lakmuspaperi”, luetella „pykälät”, joiden asettamia vaatimuksia vastaavaa porvarillista demokraattia voidaan nimittää vilpittömäksi kansan ystäväksi. Uusiskralaisen päätöslauselman „pykälät” osoittautuivat tietenkin oitis epätäydellisiksi. Puuttuu tasavaltatunnus.

Näin ollen „Venäjän vapautusliiton” („Proletari”, № 4 *) kaltainen demokraattinen ryhmä on näiden „pykälien” mukainen, vaikka todellisuudessa ei ole mitään takeita sitä vastaan, etteivät osvobozhdenijelaiset muodosta tämän ryhmän enemmistöä.

On itsestään selvää, että sanomalehtikirjoituksessa olemme voineet hahmotella vain yleispiirtein ja erittäin lyhyesti uusiskralaisuuden koko taktillisen linjan perusvirheen, joka on ilmennyt konferenssin päätöslauselmissa. Yhtä köykäinen kuin on heidän „prosessi-organisaationsa”, yhtä vakavia ja tärkeitä ovat puolueelle heidän taktiikkansa virheelliset tendenssit. Sen vuoksi erittelemme noita tendenssejä seikkaperäisesti erikoisessa kirjasessa, jota jo painetaan ja joka ilmestyy aivan lähi aikoina ¹³⁴.

„Proletari” № 6,
heinäkuun 3
(kesäkuun 20) pnä 1905

Julkaistaan „Proletari” lehdessä
tekstin mukaan

---

* Ks. tätä osaa, ss. 493—505. *Toim.*